

περόλ. αίτιατ. λευκόχροα κόμαν Εύρ. Φοίν. 322 (ιυρ.) πλη. θερόλικόρας, Πτολ. Γεωγρ. 7. 2—ώσαύτως -χροιος, ον, παρ' Ἰππ. 1008G.

λευκό-χρυσος, ον, ἐπὶ λίθου, ἔχων λευκάς ἐν τῷ χυροφ ξρώματι φέδες, Πλιν. N. H. 37. 9.

λευκο-χρώματος, ον, = τῷ ἑπομ., Φίντυς παρὰ Στοβ. 444. 58. λευκό-χρως, -ωτος, δ, ἡ, ὁ ἔχων λευκὴν ἐπιδερμίδα, ὅρους, Εὔσον. ἐν· Ἡχοτ. 1, Ἀλεξ. ἐ· Ἰσοστασίη· 1. 18, Θεοχρ. Ἑπιγράμμ. 2. 1.

λευκό-φάρος, ον, λευκόφαιος, Ἰππιατρ.

λευκόν, (λευκόν) κάμψιν λευκὸν, ὑστρίπων, Αἰν. Ταχτ. 31. λ. πόδα, γυμνῶν τὸν πόδα, Ἀθ. Π. 9. 403.—Μέτ., λευκούσσει τὰ δόπλα Σεν. Ἐλ. 2. 4, 25, πρθ. 7. 5, 20. **II.** κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ Παθ, γίνομαι λευκός, ἀσπρίζομαι, λευκώθεις κάρα μύρτος Πινδ. I. 4 (3). 117· τοῖχος λευκωμένος, ἀσπρισμένος·, Πλάτ. Νόμ. 785A· γραμματεῖον λελευκωμένον = λευκωματ. I, Δημ. 1132. 8· ὁ ἀνθρωπός οὐ λευκός ἔστι, ἀλλὰ λελευκωταὶ Ἄριστ. Φυσ. 1. 2, 11.

λευκ-ώλενος, ον, ἔχων λευκούς τοὺς βραχίονας, ἐπίθετον τῆς Ἡρα., Ἡλ. 55, 195, κτλ.: ἐπὶ τῆς Περσεφόνης, Ἔλένης, Ἀνδρομάχης, Ἀρίτης, Οὐρ., πρθ. Ησ. Θ. 913, Πινδ. Π. 3. 176. κλ.: ἐπὶ ἀμφιπόλων, Ὁδ. Ζ. 239, Σ. 198, Τ. 60· λ. λίνον, λίως ὡς λογοπαίγνιον ἐπὶ τοῦ λευκόλενον, ἐπὶ σχήρους γυναικος, Πλοιομηρος.

λευκώματα, τό, ὥεικονά ἔστι πίνακας γύψῳ ἀρτημένος, πρὸς γραφῆν πολιτικῶν γραμμάτων ἐπιτίθεσις· Δ. Β. 277, 15. Δατ. αλισσοῦ, ἐς λευκάνα γράφειν ὡς ἀναγράφειν τον Λυσ. 114. 40, παρὰ Δημ. 707. 12, Συλλ. Ἐπιγρ. 236· 40· ἐντεῦθεν, ἐλευκώματις γραφῆσαι, εἰς ὅμηροπασίαν ἔκτενθηται, Παροιμιογρ.: ἐπὶ τοῦ πινάκος τῆς προγραφῆς, Δίουν. K. 47. 3, κτλ. **III.** λευκότης, ἔστι ἐν λ. βάρμα.

(2) λευκὴ κηλὶς ἐν τῷ ὄφθαλμῳ, παραγομένη ἐν συμπυκνώσει τοῦ κερατοειδοῦς, καταρρίκτης, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 198· ἐντεῦθεν, λευκωμάτιζομαι, Ησαθ, πάσχων ἐκ καταρράκτου, αὐτὸν: πρθ. γλαύκωμα. (3) τὸ λευκόν τοῦ ὄφου, μεταγεν.

λευκωματωδῆς, ες, (εἰδός) πάσχων ἐκ καταρράκτου, Ἐρωτικ. σ. 66.

λευκών, -ῶνος, δ, (λευκη) II) διλος η δάσος ἐκ λευκῶν, Γλωσσ. λευκωπαῖς· λευκός ὄφθηνται· Ἡσύχ.

λευκωσις, η, = λευκωματ. II, 2, Ἰππιατρ.

λευρός, σ, σν, [βέβαιον λ. λεοντος], ποιητ. ἐπιθ., λεῖον, διμάζος, ἀπίπεδος, λευρόν ἐνι χώρω Οδ. Η. 123, Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 1. 67· Σικελίας λευρούς γύας Αἰσχύλ. Πρ. 369 λ. σίμος αιλέρος αὐτόθι 394· ἐν ψαιμάθῳ λευρῷ Εύρ. Ἐκ. 699· πέδον, πέτρα ὡν· αὐτ. ἐν Φοιν. 836, Βάτη. 982. **II.** λείος, ἀπειλεωμένος, Ἐφος Πινδ. 7. 39· δέρεια.. λευρόν ἔθηκε βοὸς Ανδ. II. 6. 116. **III.** μεταφορ., ὡς τὸ λετός, ἀπλούς, ἀπέριτος, λευρᾶς σωροσύνης τελείας. Ἡσύχ.

λεύς, ὑποτιθέμενος Δωρ. τύπος αὐτὶ τοῦ λάσας, λάς· ιδο· ἐν λεέ. καταπατήσῃ.

λεύσιμος, ον, (λεύω) ιθοβολῶν, χειρ ρ. λ. Εύρ. Ὁρ. 863· λ. καταφθοραί, θάνατος διὰ λιθοβολίας, Εύρ. Ἰων 1236· θανάτου λεύσιμον δταν αὐτόθι 1239· θανεῖν λευσίμω πετρώματι ὡ αὐτ. ἐν Ὁρ. 50· λ. δοῦνοι δίκην αὐτόθι 614, πρθ. Ἡρακλ. 60· λ. ἀραι, κατάραι ὡν τὸ τέλος ἔσται η λιθοβολία, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1616· θεὲ ἐν λεέ. θύμω.

λευσμός, ού, δ, λιθοβολία, Αἰσχύλ. Εύμ. 189, Εύρ. Ἀποστ. 870.

λεύσωσ, παρὰ τοὺς δοκίμους ἐν χρήσει μόνον κατ· ἐνεστ. καὶ παρατατ., [ἐν τοῖς] Ἀντιγράφ. ἐνίστε διὰ τοῦ ἀπλοῦ σ·· Ἐπικ. παρατ. λεύσσον Οδ. Θ. 200· Ἰων. λεύσσεσκον Ἐμπεδ. 431: — μέλ. λεύσω ἐν Ἀνδ. Π. 15. 7, Μανεύων. 6. 93: ἀρό. ἐλευσα Χρησμ. Σ.66ν. 1. 235, Μανεύων. (Ἐκ της γλ. ΛΕΥΚΗ, πρθ. Σανσεκ. λούκ-αμι, lō-kāmi (video), lō-kānam (oculus); Ἀρχ. Γερμαν. luogh-em (look); Λιθ. lauk-in (expecto)— τὸ δὲ ἀμφιλέυκη. Λατ. lux, lucet, κτλ., παράγοντα ἐξ ἀλλης φύσης (τὸ δέ λύκη), ἀν καὶ αἱ δύο ἔις εἰναι πιθανῶς συγγενεῖς). Ποιητ. ἥρηα, βάπτιον ἡ ἐμβλέπω εἰς τι, παρτηροῦ, θεωρῶ, κυττάω, μετ' αἰτιατ., Ἡλ. A. 120. κ. θ.), Πινδ. Π. 4. 259, καὶ Τραγ. μετὰ μετοχ., πυρπολέοντας ἐλεύσσομεν Οδ. Κ. 30· ἐπὶ τοῦ θεωρῶ, ἀθάνατοι λεύσσοσιν, δοῖς σκολιήσι δίκησιν ἀλλήλους τρίβουσιν Ησ. Εργ. κ. Ημ. ζ48 (μετὰ διαρ. γραφ. φράζονται), πρθ. Σοφ. Ο. Κ. 705· λεύσσετε.. οια πάσχων δ αὐτ. ἐν Ἀντ. 940· ἐν χρήσει παρὰ τοῖς χωμάτ. ἐν παρφθούμεναις Τραγ. εράσεσιν, Ἀριστοφ. Θεσμ. 1052, Βίτρ. 992. (2) ἀπο·, βιέων, ἀτενίζω, θεωματι, λεύσσων ἐπὶ σίσσητα πόντον Ηλ. E. 771· Κυκλώπων ἐς γαῖαν ἐλεύσσομεν Οδ. I. 166· ἐς αὐτόν Θ. 170, πρθ. Σοφ. Ο. T. 1234· στατὸν εἰς θέωρ Σοφ. Φτι. 716· ἐς γέρας Εύρ. Φοίν. 596· λ. πρόσσων καὶ δηίσσει Ηλ. Γ. 109· — δ μη̄ λεύσσων, ὡς δ μη̄ βλέπειν, ὁ μηκέτι ζῶν, Σοφ. Τρ. 829· εἰ λεύσσει φάσει Εύρ. Φοίν. 1084, πρθ. Τρο. 269. (3) μετ' αἴτ. συστοιχ., λ. φονίου δέργυμα δράκοντος Αἰσχύλ. Πέρσ. 81· λεπτά, δεινόν τοι. κόρων Εύρ. Ορ. 224, 389· φόνον λεύσσων τε προσώπων, εἰχον βίζμα φονιάν, Θεύρ. 25. 137.

λευστήρ, ἥρος, δ, (λεύω) διλιθοβολῶν, διλίθοις ἀντιρρῶν, φονεύς, Εύρ. Τρο. 1039· τὸν Κασσανδρέων λευστήρα, τὸν καταδιναστεύοντα αὐτούς, ὃς παρὰ Κικέρων lapidator, Διλ. π. Ζ. 5. 15· — καὶ οὗτος δ Ἡσύχ. ἐκλαμβάνει τὴν λέπιν ἐν Ἡροδ. 5. 67, ἐντὸς τὸ ματεῖον ἀποκρίνεται εἰς τὸν Κλεισθένα· Ἀρρήστον μὲν εἶναι Σικουλίων βασιλέα, ἐκείνον δὲ λευστήρα (ἐντὸς δούνδας φωρεῖ αὐτὸν παθ., σκιτος καταλευσθῆναι, λιθοβοληθῆναι, δικαστήριον, λιθοβοληθῆναι, διασχύλ.). **III.** ὡς ἐπιθ., λευστήρ μόρος, θάνατος, Ἡσύχ.

λευστός, ἥρη, δ, (λεύω) λιθοβολεῖς, βληθείς, λιθοβοληθητος, Ἡσύχ.

λευχεμονέω, είμαι ἐνδεδυμένος λευκά, Πλάτ. Νόμ. 617C, Συλλ. Ἐπιγρ. 2715. 8.

λευχ-είμαν, ονος, δ, δ, δ ἐνδεδυμένος λευκά, Φίντυς παρὰ Στοβ. 444. 53.

λευχ-ηπατίας, ον, δ, λευκηπατίας, Συνδ.

λεύω· μέλ. κατα-λεύων Ἀριστοφ. Ἀχ. 285· ἀρό. κατ-ελεύσασ Ηρόδ. Θουκ.. —Περ., μέλ. λευσθήσομαις Ιστορ. κατὰ Ἀπολ. 2. 27· ἀρό. ἐλεύσθηην Τραγ. (ἴστε ἐν λεέ. λάθες)· λιθοβολῶ, φονεύω διὰ λίθων, Θουκ. 5. 60· λ. πέτροις Εύρ. Ἡλ. 328· τὸ λευσθῆναι πέτροις Σοφ. Ο. Κ. 435, Εύρ. Ι. Α. 1350.

λεχαίνω, τοῦ ἐν λεέ. λέγησ.

λεχαίνως, α. ον, ἀνάκρινον εἰς λίληνη η ἀνάκλιντρον, φυλλάς Ἀπολ. Ρόδ. Α. 1182, πρθ. Θεογνώτ. Καν. σ. 9. 30.

II. δ ἐντὸς δ ἐπὶ τῆς κλίνης, τέκνων ὑπερδέδοικε λεχαίνων, τῶν ἐν τῇ καλιξ, Αἰσχύλ. Θηδ. 292, κατὰ τὸν Lachm. (ἀντὶ λεχείνων), ὃντας συμφωνίαν πρὸς τε τὸ μέτρον καὶ τὴν ἔννοιαν.

λεχεποιη, η, (λέχος, ποία) ἔχουσαν ἀφρονόπον πόνον πρὸς κατασκευὴν στρωμάτων, δηλ. ποώδης, χλοερά, ἐπιθ., τῶν πόλεων Πτελεοῦ, Τευμοσοῦ καὶ Ογχηστοῦ, Ἡλ. B. 697, Ου. Τμ. εἰς Ἀπόλλ. 223, αὐτόθι εἰς· Ερημ. 88· —τὸ πρό. λεχεποιης, ον, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Απωποῦ διὰ τὰς γλορεάς αὐτοῦ δχθες, Ἡλ. Δ. 383, Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 9. 43.—Ο. Ομ. ἔχει ἀμφοτέρους τοὺς τύπους μόνον καθ' ἐνικὴν αἵτ. ή δοτ. απαντεῖ παρ' Ἡροδ. 6. 67' ανωτ.

λεχέρων· «υπὸ Ἀργείων η θυσία ἐπιτελουμένη τῇ Ἡρᾳ· Ησύχ.

λεχέτας· «κοιτάσαι· Ἡσύχ.

λεχήρης, ες, κλινήρης, Εύρ. Φοίν. 1541.

λεχήρια, τά, = ενήλατα I, Ἡσύχ.

λέχος, εος, τό, (γλ. ΛΕΧΗ, λέγα) Δ) ποιητ. δνομα, ἀνάκλιντρον, κλίνων, στρωμῆν, Ου. κτλ.: συγν. ἐν τῷ πληθ. κυρίων πρὸς δηλωσιν τοῦ σκελετοῦ τῆς κλίνης ἐφ' ἡς τίθεται η στρωμήν, τοῦ ἐν λεέ. δενωτός, τρητός· πρθ. εννή. **2)** είδος νεκρικῆς κλίνης ἐφ' ἡς τατετίθετο ὡν νεκρός, Ἡλ. Ο. 589, 702, κτλ. **3)** ἡ γαμήλιος εννήν, η τοῦ ἔρωτος καὶ καθόλου η συνυγκή κλίνη, ἐμδυ λ. ἀντιόδωσιν Α. 31· ἐμδυ λέχος ἐσαναγάλων Η. 291· λέχος δ, ἔχουνε καὶ εννήν Ἡφαίστοιο ἀγακτος Οδ. Θ. 269, πρθ. Γ. 403· ἐτέρω λέχει, δηλ. ἐν μοιειά, Πινδ. Π. 11. 39, πρθ. Αἰσχύλ. Αγ. 411· τὸ σὸν λ. ουνήλαθον Σοφ. Α. 491· λέχος δ Ἡρακλεί. Ευστάσα δ αὐτ. ἐν Τρ. 27· κρύφιον ώ. ἔχοι λέχος αὐτόθι 360 λέχοις δέμας (δηλ. έστι) Ἰπ. 1003, πρθ. 835· οὐτοις εν τῷ πληθ. ἐκ λεχέων Πινδ. Π. 9. 64· λεχέων Διὸς εύνάτειρα Αἰσχύλ. Πρ. 893· τὰ νυμφικά λ. Σοφ. Ο. Τ. 1243, πρθ. Τρ. 514· ἐπίσημα γάρ, γήμαντι καὶ μείω λέχη, οἵταν ἔθη εἰς γάμον μετὰ γυναικῶν ανωτέρας είστον κατὰ τὸ γένος η τὸν πλούτον, Εύρ. Ηλ. 936· λ. ἀλλότρια αὐτόθι 1099· πλ. λέχη αὐτόθι 1099· δεινώτας αντὶ τοῦ συγκεκριμένου, σά λέχεια, η σύγκανός σου, αὐτόθι 481 (Ανρ.): ἐν χρήσει παρὰ κωμ. ἐν ποιητικοῖς ἡ παρφθούμενοις τραγ. χωρίοις, λ. γαμήλιον Ἀριστοφ. Ορ. 1758· κουρύδιον λ. δ αὐτ. ἐν Ειρ. 844· λ. συμπιτεῖ τινί δ αὐτ. ἐν Θερη. 841. **4)** πτηνοῦ φωλεά, Αἰσχύλ. Αγ. 51, Σοφ. Αντ. 425.—Πρθ. λετερων. —Καβ' Ἡσύχ.: λέχος· κοιτη, κλίνη· γάμος, μῆτις, συνουσία· γυνή·.

λέχοσις, ἐπιθ., ἐπρό. εἰς τὴν κλίνην, Ηλ. Γ. 447, Οδ. Ψ. 294.

λέχηρος, α. ον, ὀστάτως ος, ον, Καλλ. εἰς Δῆλ. 236· (τοις λεχηριφεῖς)· πλάνιος, ἔγκαρπος, λόκες, Λατ. οβλίους, μετὰ ῥήμ., λέχηρος... ὀκλάσσεις Σοφ. Ο. Κ. 195· λ. ἐκπίπτειν, χωρεῖν Εύρ. Εβ. 1026, Μήδ. 1168· τιθέναι τὰς κεφαλὰς ἐπὶ γῆν λεχηρας Σεν. Κυν. 4. 3· — μεταφορ., πάντα γάρ λέχηρια τάν χεροῖς, ὅπαντας τὰ ἐν χεροῖς ἔργα εἰναι· στραβά·, «ἀνάποδα·, Σοφ. Αντ. 1343.

λέχηρος, ἐπιθ. ἐν πλανίον, πλαγίως, λευκής, Λατ. οβλιque, λέχηρις ἐπιχριπθεῖς· Απολ.). Ρόδ. Α. 1235, Γ. 238, 1160.

λέχηρως, πλαγίως: Ζωναρχες σ. 1302.

λεχώ, δος, συνηρ. ους, η, (λέχος) ὃς καὶ νῦν ἡ προσφάτως τετονικά, κοιτῶς· λεγούσας η λεγονων, Λατ. πρερρεγα, Εύρ. Ηλ. 63, 654, 1108, Αἰστοφ. Ἐπιχ. 530, κτλ.: ἐπὶ ζων., Οπ. Κυν. 3. 208· πτηλ. λέχηρος, Οφρ. Γ. 1. 10, Συχ. εἰς Ἀπολ. Ρόδ. Β. 1010.—Ισε Κέντου Γ' οιωσ. Παρατηρ. σ. 227, 228.

λεχωιάς, ἀδος, η, ἀνώμαλ. θηλ. τοῦ λεχωτος, νύμφη λ.

= λεγώ, Νόνν. Δ. 48. 818· λ. φύσις δ αὐτ. ἐν Ευχαγ. κ. Ιε.

καβ., 13.